

AFTER.
KAI MES SUSITIKOM

ANNA TODD

AFTER

KAI MES SUSITIKOM

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

*Mano skaitytojams, sekusiems pasakojimą
nuo pirmų dienų.
Myliu jus ir esu neapsakomai dėkinga.
Jūs atstojate man visą pasaulį.*

Prologas

Aukštasis išsilavinimas visuomet buvo pagrindinis ir neįtikėtinai svarbus žmogaus vertės matas, nulemiantis jo ateitį. Gyvename laikais, kuomet, nė nesužinoję mūsų pavardės, žmonės klausia, kokį universitetą baigėme. Nuo pat mažens buvau mokoma, tiksliau, instruojama, rengtis įgyti išsilavinimą. Tai tapo protu nesuvaldomų pastangų ir kone manijos reikalaujančia būtinybe. Kiekvieno mokomojo dalyko pasirinkimas, kiekviena įvykdyta užduotis nuo pat pirmos dienos gimnazijoje buvo mažas žingsnelis link aukštojo mokslo. Ir ne bet kuriame universitete: mama reikalavo, kad įstočiau į Centrinį Vašingtono universitetą – tą patį, kurį lankė pati, tačiau kurio taip ir nebaigė. Nė nenumaniau, kad studentiškas gyvenimas yra kur kas įvairiapusiškesnis nei vien tik mokslai. Nė nesapnavau, kad mokomųjų dalykų pasirinkimas pirmajam semestruui vos po keleto mėnesių atrodys lyg juokų darbas. Anuomet buvau naivi, kai kuriais atžvilgiais tokia išlikau iki šiandien. Nė nenutuokiau, kas manęs laukia. Pažintis su kambario drauge nuo pirmų akimirkų buvo įtempta ir nepatogi, o ką jau kalbėti apie pašėlusią jos bičiulių ratą. Jie niekuo nepriminė man pažįstamo pasaulio; mane baugino jų išvaizda, glumino natūralus nustatytos tvarkos nepaisymas. Netrukau pasinerti į jų beprotybę ir pradėti ją mėgautis...

Tuomet *jis* ir įsismelkė man į širdį.

Nuo pirmo susitikimo Hardinas mano gyvenimą pakeitė taip, kaip to padaryti negalėtų jokie parengiamieji universiteto kursai ar jaunimo grupių paskaitos. Tie paauglystėje matyti filmai netruko

tapti mano gyvenimu, o absurdiški scenarijų vingiai – realybe. Ar būčiau elgusis kitaip, jei būčiau žinojusi, ką man parengė lemtis? Nesu tikra. Norėčiau atsakyti tvirtai ir vienareikšmiškai, tačiau negaliu. Kartais jaučiuosi dėkinga, visiškai panirusi į akimirkos aistrą taip, jog ši nutildo sveiką protą, ir viskas, ką matau aplink, yra jis. O kartais susimąstau apie jo sukeltą skausmą, gilią kančią dėl prarastos senosios savęs, tų akimirkų, kai atrodė, kad gyvenimas apvirto aukštyn kojomis, apie chaosą, ir atsakymas jau nebeatrodo toks aiškus, kaip kitados.

Esu tikra tik dėl vieno: mano gyvenimas ir širdis niekuomet nebebus tokie pat po to, kai į juos įsiveržė Hardinas.

Pirmas skyrius

Žadintuvas tuoj tuoj suskambės. Pusę nakties varčiausi nuo šono ant šono, skaičiuodama tarpus tarp lubų lentų ir mintyse kartodama paskaitų tvarkaraštį. Kai kurie žmonės skaičiuoja avis; aš planuoju. Mano galvoje be perstojo sukasi planai, ir šiandiena, pati svarbiausia diena per visą mano aštuoniolika metų trukusį gyvenimą, nėra išimtis.

– Tesa! – iš pirmo aukšto išgirstu mamos balsą.

Niurzgėdama išsikeberioju iš savo mažytės, tačiau patogios lovos. Neskubėdama sukamšau išlindusius paklodės kampus už galvūgalio lentos, nes po šio ryto tai nebebus mano rytinės ruošos dalis. Nuo rytojaus šis miegamasis jau nebebus mano namai.

– Tesa! – šūkteli ji darsyk.

– Jau keliuos! – atsakau.

Iš spintelių durelių trinksėjimo aišku, kad ji nerimauja, kaip ir aš. Skrandis verčiasi aukštyn kojomis, o duše imu melstis, kad valandoms bėgant nervai aprimtų. Visą gyvenimą ruošiausi šiai akimirkai – savo pirmajai dienai universitete.

Keletą metų šito nekantriai laukiau. Kol mano bendraamžiai savaitgalius leido susitikinėdami, gerdami ir darydami visa kita, dėl ko pakliūvama į bėdą, aš mokiausi ir ruošiausi. Įprastas paaugliškas gyvenimas manęs neviliojo. Kas vakarą sėdėdavau ant svetainės grindų sukryžiuusi kojas ir mokydavausi, o mama greta liežuvaudavo ir ištisas valandas neatitraukdavo akių nuo teleparoduotuvės, ieškodama naujų būdų pasigražinti.

Nė nemoku apsakyti, kaip susijaudinau, gavusi priėmimo laišką iš Centrinio Vašingtono universiteto, o mama nesiliovė verkusi iš džiaugsmo. Neneigsiu, didžiavausi, kad už sunkų darbą ir pastangas man pagaliau buvo atlyginta. Įstojau į trokštamą universitetą, o turint galvoje mažas mūsų pajamas, man pakako stipendijų, kad studento paskola būtų kuo mažesnė. Kartą vos akimirkai susimąsčiau apie stojimą į universitetą kitame mieste. Tačiau išvydusi pabalusį mamos veidą ir kaip ji visą valandą sve-tainėje žingsniavo pirmyn atgal pasakiau, kad kalbėjau nerimtai.

Pirmiesiems vandens lašams palietus mano odą duše, pajutau raumenis šiek tiek atsipalaiduojant. Stoviu po karšto vandens srove, nesėkmingai mėgindama nuraminti mintis, ir taip išsiblaškau, kad nusiprausęs ir išsitrinkęs galvą vos užtenka karšto vandens paskubomis nusiskusti kojoms.

Besisupdama į rankšluostį išgirstu dar vieną mamos kvietimą. Suprantu – ji jaudinasi, tad žvelgiu atlaidžiai, tačiau plaukus išsi-džiovinu neskubėdama. Ji nerimauja dėl mano atvykimo į studentų miestelį, tačiau aš dar prieš kelis mėnesius šiandieną suplanavau valandos tikslumu. Tik viena iš mūsų gali pasiduoti jauduliui, o vienintelis būdas *man* to išvengti yra laikytis plano.

Drebančiomis rankomis sugraibau suknelės užtrauktuką. Man ji nė nepatinka, tačiau mama primygtinai prašė ją apsivilkti. Nu-galėjusi užtrauktuką, iš spintos gilumos išsitraukiu savo mėgstamiausią nertinį. Apsivilkusi šiek tiek nusiraminu, tačiau tik akimirkai, mat rankovėje žioji nedidelė skylutė. Nusviedžiu ją ant lovos ir apsiaunu batelius – mamos kantrybė tikrai senka su kiek-viena prabėgančia sekunde.

Netrukus į duris pasibels mano vaikinai Nojus – važiuosim drauge. Jis už mane vienais metais jaunesnis, tačiau ir jam netrukus sukaks aštuoniolika. Nepaprastai protingas, kaip ir aš, mokosi aukščiausiais pažymiais, o kitais metais – negaliu sulaukti – jis ketina stoti į CVU. Kaip trokštu, kad tai būtų šiandien, ypač todėl, kad universitete nepažįstu nė gyvos dvasios, tačiau esu dėkinga už jo pažadą lankyti mane kuo dažniau. Man tereikia pakenčiamos

kambario draugės; tai vienintelis dalykas, kurio negaliu suplanuoti ir kontroliuoti.

– Te-re-sa!

– Mama, aš jau leidžiuosi. *Prašau* daugiau neberėkauti mano vardo! – sušunku jai, lipdama laiptais žemyn.

Nojus sėdi prie stalo priešais mamą ir žvilgčioja į savo laikrodį. Mėlyni marškinėliai dera prie žydrų jo akių. O šviesūs plaukai sušukuoti ir idealiai sutepti žele.

– Sveika, studente, – savo tobula šypsena nusišypso stodamasis. Jis mane stipriai apkabina, ir aš sulaikau kvapą, užuodusi gerokai per daug odekolono. Taip, kartais jis šioje srityje persistengia.

– Sveikas, – atsakau jam lygiai tokia pat plačia, jaudulį slepiančia šypsena ir susirišu plaukus į uodegėlę.

– Mieloji, galime luktelti keletą minučių, kol susitvarkysi plaukus, – tyliai pasiūlo mama.

Pažvelgiu į veidrodį ir linkteliu: ji teisi. Šiandien šukuosena privalo būti nepriekaištinga, o ji, žinoma, nepraleido progos man šito priminti. Atsisveikinimui reikėjo plaukus susigarbanoti taip, kaip jai patinka.

– Nunešiu tavo krepšius į automobilį, – pasisiūlo Nojus, tiesdamas delną paimti mamos raktus. Pakštelėjęs man į skruostą, dingsta su krepšiais rankose, o mama nuseka jam įkandin.

Antrasis bandymas susišukuoti kur kas sėkmingesnis; pasukutinį kartą perbraukiu savo pilką suknelę pūkų šepečiu.

Lauke pasukusi link automobilio pajuntu pilve plazdant drugelius ir lengviau atsikvepiu žinodama, kad galbūt per dvi kelionės valandas man pavyks jų atsikratyti.

Nė neįsivaizduoju, kokia patirtis manęs laukia universitete, ir netikėtai mintyse gimsta įkyrus klausimas: *ar man pavyks susirasti draugų?*

Antras skyrius

Norėčiau pasakyti, kad pro automobilio langą bėgantys pažįstami Vašingtono centro vaizdai mane ramino ar kad vieną po kito pravažiavus kelią į Centrinį Vašingtono universitetą rodančius ženklus mane užliejo nuotykių jaudulys. Tačiau iš tiesų mintis gaubė planavimo ir dvejonų migla. Nė negaliu papasakoti, apie ką kalbėjo Nojus, tačiau žinau, kad jis stengėsi mane padrąsinti ir dėl manęs džiaugtis. *Jau atvykome!* – suspinga mama, pro akmeninius vartus mums važiuojant į studentų miestelį. Gyvai jis atrodo taip pat įspūdingai, kaip brošiūrose ir internete, o mane netrunka sužavėti elegantiški akmeniniai pastatai. Universiteto kieme – šimtai žmonių: atsisveikindami vaikus bučiuojantys ir glėbesčiuojantys tėvai, nuo galvos iki kojų CVU uniformomis apsirengę pirmakursiai, keletas išsiblaškiusių ir sutrikusių naujokų. Studentų miestelio dydis šiek tiek baugina, tačiau tikiuosi, kad po keleto mėnesių čia jausiuosi kaip namie. Mama primygtinai reikalauja leisti jai su Nojumi palydėti mane į pažintinę pirmakursių paskaitą. Šypsena mamos veido nepaliekia visas tris valandas, o Nojus, kaip ir aš, įdėmiai klausosi.

– Prieš išvažiuodama norėčiau apžiūrėti tavo bendrabučio kambarį. Privalome pasirūpinti, kad viskas būtų kaip dera, – pareiškia mama po paskaitos. Nepritariančios jos akys perbėga seno pastato sienomis. Ji bet kurioje situacijoje puikiai sugeba išvelgti net menkiausius trūkumus. Nojaus šypsena praskaidrina nuotaiką, ir mama pralinksmėja. – Negaliu patikėti, kad tu jau studentė! Mano vienatinė dukra studijuoja universitete ir gyvena

savarankiškai. Negaliu tuo patikėti, – verkšlena ji, džiaugsmo ašaras valydamasi atsargiai, kad nesusigadintų makiažo. Nojus su mano manta rankose koridoriais seka mums įkandin.

– Mano numeris B22... Mes esame C koridoriuje, – aiškinu jiems. Laimei, netrukus ant sienos išvystu didelę raidę B. – Čionai, – nurodau pastebėjusi, kad mama jau suka priešinga kryptimi. Džiaugiuosi, kad įsidėjau tik keletą drabužių, antklodę ir porą savo mėgstamų knygų – Nojui nereikia tempti kalno daiktų, o man – užtrukti įsikuriant.

– B22, – burbteli mama.

Vaikštinėjome daug, tad, manau, ji pasirinko gerokai per aukštus batelius. Koridoriaus gale įkišu raktą į senų medinių durų spyną, ir pravėrusi cypiančias duris mama balsu aikтели. Kambarys ankštas: tik dvi siauros lovos ir du rašomieji stalai. Jau po akimirkos mano akys pasiekia mamos nuostabos priežastį: viena kambario pusė nuklijuota man negirdėtų muzikos grupių plakatais, kuriuose žvaigždės išsitatuiravusios ir apsikarsčiusios auskarais. O lovoje guli mergina ryškiai raudonais plaukais, tamsiu makiažu ir spalvingų tatuiruočių išmargintomis rankomis.

– Sveika, – taria ji ir, mano nuostabai, intriguojančiai nusišypso. – Aš – Stef.

Jai pasirėmus alkūnėmis, po nėriniuota palaidine išryškėja krūtinė. Pastebėjusi, kad Nojus nuo šio vaizdo nepajėgia atitraukti akių, švelniai niukteliu jam į batą.

– La-labas. Aš – Tesa, – išmenu, pamiršusi visą mandagumą ir deramas manieras.

– Labas, Tesa, malonu susipažinti. Sveika atvykusi į CVU, kur bendrabučių kambariai ankšti, tačiau vakarėliai – begaliniai.

Ugniaplaukė mergina išsišiepia dar plačiau. Priešais išvydusi tris pasibaisėjusius veidus ji prapliumpa kvatotis. Mamos žandikaulis nukara iki žemės, o Nojus nepatogiai muistosi. Stef prieina – mus skiriantis atstumas dingsta – ir apsieja mane plonomis rankomis. Nustebinta jos draugiškumo akimirškai sustingstu, tačiau galiausiai atsakau jai tuo pačiu. Nojui padėjus mano krepšius ant

žemės, pasigirsta beldimas į duris, o aš tepajėgiu viltis, kad visa tai yra absurdiškas nesusipratimas.

– Užeikite! – sušunka mano naujoji kambario draugė.

Durys prasiveria, ir pro jas įžengia du vaikinai. Vaikinai merginų bendrabutyje pirmą semestro dieną? Galbūt Centrinis Vašingtono universitetas yra klaidingas pasirinkimas. O gal reikėjo pasistengti iš anksto sužinoti, kas tokia bus mano kambario draugė? Sielvarto perkreipta mamos veido išraiška byloja, kad ir jos galvoje sukasi tokios pat mintys. Vargšė moteriškė, rodos, bet kurią akimirką nualps.

– Sveika. Ar tu Stef kambariokė? – paklausia vienas iš vaikinių.

Tarp stačiai it spygliai sustatytų šviesių jo plaukų matyti ketas rusvų sruogų. Rankos išmargintos tatuiruotėmis, o auskarai ausyse ne ką mažesni už penkių centų monetą.

– Na... Taip. Mano vardas Tesa, – iškošiu.

– Aš – Neitas. Šitaip nesijaudink, – taria jis su šypsena veide, tiesdamas ranką link mano peties. – Tau čia patiks, – nepaisant bauginančios išvaizdos, jo veidas – malonus ir draugiškas.

– Vaikinai, aš pasiruošusi, – taria Stef, nuo lovos pasičiupdama sunkią juodą rankinę.

Mano žvilgsnis nukrypsta į aukštą tamsiaplaukį, parimusį prie sienos. Vešlios jo garbanos nubrauktos nuo kaktos, o antakyje ir lūpoje blyksi metaliniai auskarai. Nužvelgiu juodus jo marškinėlius ir rankas, kurias *taip pat* dengia tatuiruotės – nematyti nė lopinėlio nepaliestos odos. Priešingai nei Stef ir Neito, jo tatuiruotės – tik juodos, pilkos ir baltos spalvų. Jis aukštas, lieknas, ir puikiai suprantu nemandagiai į jį spoksanti, tačiau nusigręžti nepajėgiu.

Viliuosi, kad jis, kaip ir jo bičiulis, prisistatys, tačiau netaria nė žodžio, tik susierzinęs varto akis ir iš juodų siaurų džinsų kišenės išsitraukia mobilųjį. Jis tikrai nėra toks draugiškas, kaip Stef ar Neitas. Tačiau patrauklesnis. Nepaaiškinama jėga neleidžia man nuleisti nuo jo akių. Galų gale pajuntu aštrų Nojaus žvilgsnį ir nusisuku apsimedama, kad spoksojau iš nuostabos.

Juk taip ir buvo, tiesa?

– Tesa, pasimatysime vėliau, – taria Neitas, ir trijulė dingsta.

Giliai atsidūstu. Pastarąsias kelias minutes galima pavadinti mažų mažiausiai nemaloniomis.

– Mes nedelsdami perkelsime tave į kitą bendrabutį! – užriaumoja mama, vos durims užsivėrus.

– Ne, negaliu, – išlemenu. – Mama, viskas gerai.

Iš paskutiniųjų stengiuosi nuslėpti jaudulį ir baimę. Nesu tikra, kaip išsirutulios ši situacija, tačiau man tetrūksta, kad kontroliuojanti mama iškeltų sceną *pirmą dieną* universitete.

– Neabejoju, tiek ją kambaryje ir tematysiu, – mėginu įtikinti ją ir save.

– Jokiu būdu, tučtuojau tave perkelsime, – įsiūtis veide nedera prie mamos išvaizdos: ilgi, šviesūs plaukai sušukuoti ant vieno peties, o kiekviena garbanėlė – tobula. – Kambario su tokia, kuri taip lengvai į jį įsileidžia vaikus, tuo labiau tokius chuliganus, tu nesidalinsi!

Pažvelgiu į pilkas jos akis, tuomet – į Nojų.

– Susimildama, mama, pasižiūrėkime, kaip seksis. Prašau, – meldžiu jos. Nė pagalvoti nenoriu, kokia velniava užvirtų, jei pamėgintume paskutinę akimirką gauti naują bendrabučio kambarį. Ir kaip tai pažemintų mane.

Darsyk apžvelgusi kambarį ir pasibaisėjusi niūriu Stef pusės dekoru, mama teatrališkai atsidūsta.

– Gerai jau, – mano nuostabai nusileidžia. – Tačiau prieš išvažiuodama noriu su tavimi rimtai pasikalbėti.

Trečias skyrius

Po valandą trukusių perspėjimų apie vakarėlių ir vaikinų keliamus pavojus tokiais žodžiais, kokius mums su Nojumi nebuvo patogu iš jos išgirsti, mama galiausiai apsigrėžė eiti. Kaip įprasta – skubotas apkabinimas, trumpas bučiny, ir ji išeina, pranešusi Nojui, kad lauks jo automobilyje.

– Pasiilgsiu tavęs, – švelniai taria jis, traukdamas mane į glėbį.

Įkvepiu odekolono, kurį jam dovanojau pastarąsias dvejas Kalėdas, ir atsidūstu. Visa užgožiantis aromatas šiek tiek išsisklaidė. Suprantu, kad vis tiek pasiilgsiu ir šio kvapo, ir su juo siejamo artumo.

– Man taip pat tavęs trūks, bet mes kasdien kalbėsime, – pažadu ir dar tvirčiau suspaudžiu jo liemenį, panardindama nosį jam į kaklą. – Kaip norėčiau, kad būtum čia jau šiais metais.

Nojus už mane aukštesnis vos keliais centimetrais, tačiau man tai patinka. Kai buvau maža, mama juokais sakydavo, kad kaskart sumelavęs vyras paauga dviem centimetrais. Mano tėvas buvo aukštas, todėl logiškomis jos išvadomis neabejosiu. Nojus paliečia mano lūpas savosiomis... Tik tuomet išgirstu signalą automobilių stovėjimo aikštelėje. Nojus nusijuokia ir atsitraukia.

– Tavo mama. Ji atkakli, – pabučiuoja mane į skruostą ir išskuba pro duris dar šūkteldamas: – Paskambinsiu šį vakarą!

Likusi viena akimirka susimąstau, kodėl jis taip išskubėjo, ir imuosi išpakuoti savo mantą. Netrukus dalis drabužių jau sulankstyti ir tvarkingai sudėti į nedidelę komodą, o kiti – gražiai sukabinti spintoje. Susigūžiu išvydusi kitą, odos ir leopardo

rašto prigrūstą, spintą. Tačiau smalsumas nugali, ir pagaunu save glostant vieną suknelę, pasiūtą iš kažkokio metalizuoto audinio, ir kitą – tokią plonytę, jog vos gali ją apčiuopti.

Išsekinta dienos įspūdžių išsitiesiu lovoje. Viduje pajuntu sėlinantį nepažintos vienatvės šešėlį ir imu gailėtis, kad kambaryje nėra nė naujosios kaimynės, nesvarbu, kaip nepatogiai mane verčia jaustis jos draugai. Nuojauta kužda, kad ją matysiu retai, o galbūt dar blogiau – čia nuolatos trainiosis svetima kompanija. Kodėl manęs negalėjo apgyvendinti su skaityti ir mokytis mėgstančia mergina? Visa tai gali išeiti ir į gera, mat man priklausytų visas kambarys, tačiau galvoje kirba bloga nuojauta. Kol kas universitetas nė iš tolo neprimena mano susikurtų svajonių ir lūkesčių.

Primenu sau, kad čia praleidau dar tik kelias valandas. Rytoj bus geriau. Privalo būti.

Susireнку vadovėlius ir darbo kalendorių, nepamiršdama pasižymėti šio semestro tvarkaraščio ir galimų susitikimų su literatūros klubo nariais; dar neapsisprendžiau, ar į jį stosiu, tačiau keleto studentų atsiliepimai mane suintrigavo. Trokštu susipažinti su bendraminčiais. Nesitikiu susirasti būrio draugų; man pakaktų vieno kito, kad retkarčiais galėčiau papietauti. Rytoj ketinu trumpam palikti studentų miestelį, kad įsigyčiau keletą daiktų savo kambariui. Nenoriu kaip Stef užgriozdinti savosios pusės, tačiau viena kita asmeninė smulkmena nepažįstamai aplinkai suteiktų jaukumo ir namų šilumos. Būtų gerokai paprasčiau, jei turėčiau automobilį. Kuo greičiau jį įsigysiu, tuo geriau. Mokyklos baigimo proga gautų dovanų ir santaupų iš vasaros darbo knygyne tokiam pirkiniui pakaktų, tačiau nesu tikra, ar šiuo metu man iš tiesų reikia su automobiliu susijusių rūpesčių. Iš studentų miestelio nesunku pasiekti viešąjį transportą, be to, aš jau pasidomėjau autobusų maršrutais. Mintims apie tvarkaraščius, raudonplaukes merginas ir atšiaurius tatuiruotus vaikus vežant vienai kitą, užsnūstu su darbo kalendoriumi rankose.

Kitą rytą Stef lovoje nėra. Norėčiau artimiau ją pažinti, tačiau tai bus sudėtinga, jei niekuomet jos nematysiu. Galbūt vienas iš tų dviejų vaikinų buvo jos draugas? Jos pačios labai vilnuosi, kad švie-siaplaukis.

Čiumpu vonios reikmenų krepšelį ir pasuku link dušo. Jau dabar galiu tvirtinti, kad mažiausiai bendrabutyje man patiks dušo situacija: norėčiau, kad kiekviename kambaryje būtų atskiras vonios kambarys. Nors ir nemalonu, tačiau dušai bent jau ne bendri.

O gal... Maniau, kad vyrų ir moterų dušai bus atskiri – tai juk logiška. Deja, pasiekusi duris ant jų pastebiu dvi figūreles: vyro ir moters. *Fui*. Neįtikėtina, kad šitai leidžiama. Negaliu patikėti, kad skaitydama apie CVU šito nepastebėjau.

Pastebėjusi laisvą kabiną paskubomis praeinu pro pusnuogius vaikus ir merginas, užtraukiu užuolaidą, nusimetu drabužius ir, iš už uždangos akiai apčiuopusi pakabą, pakabinu juos. Vanduo sušyla negreit, o aš nesiliauju drebėjusi, kad bet kurią akimirką kas nors gali atitraukti užuolaidą, skiriančią mano nuogą kūną nuo kitų vaikinų ir merginų. Nė vienai lyčiai čia, regis, ne gėda apsi-nuoginti; kol kas studentiškas gyvenimas atrodo keistas, o šiandien dar tik antra diena.

Ankštoje dušo kabinoje įtaisyta tik lentynėlė drabužiams, o man vos pakanka vietos priešais save ištiesti rankas. Nejučiomis mintys nuklysta pas Noją ir prie senojo gyvenimo namuose. Išsi-blaškiusi apsisuku ir alkūne užkliudžiusi pakabą nusviedžiu savo drabužius ant šlapių grindų. Vandens srovė juos *permerkia kiaurai*.

„Kaip juokinga!“ – atsidūstu paskubomis užsukdama čiaupą ir supdamasi į rankšluostį.

Čiupusi krūvą sunkių, permirkusių drabužių nulekiu koridoriais beviltiškai tikėdamasi, kad niekas manęs nepastebės. Pasiekusi kambarį, įkišu raktą į spyną ir lengviau atsikvepiu už-trenkusi paskui save duris. Tačiau tik akimirką, mat atsigręžusi Stef lovoje išvystu tamsiaplaukį tatuiruotąjį storžievį.